

wastas laps. Ei mitte! ütles issa. Se
ramat ex olle mitte sünnile kirjotud, waid
ühhe teisele, ja üks asi, misseks sulle muud
õigust ei olle, kui agaa, et sa olled leid-
nud, ei olle umbest sepärrast weel mitte
sinno pärralt. Sa pead, ikka pärrakuulma,
kenne pärralt se ramat on, et sa tedda jelle
selle kätte woiksid anda, kenne omma ta on.
Kui sa agga ühte leitud asja sallaja ennese-
le pead, siis olled sa üks peija. Kui sa
tead, ehk kuled kenne pärralt se on, ja ei
anna sedda sellele jälle kätte, siis olled sa
arwalik warras. Sure murrega, et so
pahha tõ mitte arwalikkus ei sa, peaksid sa
sedda leitud asja, kui warrastud asjafalla-
ja hoidma, ehk sallaja ärramüma, ja wot-
taksid se läbbi teist ärraeksütada, ja so pat-
tust os sa wotta. Sa ei woinud siis mitte
egga kirko isfanda, egga moisa Herra, eg-
ga omma issa, egga mu teise ausa inni-
messe silmisse wata, ja so süddame tunnis-
tus

tus wottaks sulle õõlda: se ei osnud mitte
õige, et sa sedda leitud asja olled sallaja
piddanud. Ja mis sa arwad? Kas Zum-
malale, kes keik asjad näab ja teab, küt ni-
suggusse kelmist woiks hea meel olla? Kas
ta küt omma õnnistamist ja süggidust ni-
sugguse warrastud ehk ülle kohtuse warrale
woiks anda?

Ei mitte! ütles laps, armas tadikenne,
ma ei tahha nüüd sedda mitte sada, sest sa
olled mulle jubba ütlenud, et Zummal ni-
sugguse üllekohtuse warra pärrast omma
õnnistamist hõpis meie perrest ärrawot-
taks. Anna enneminne sedda jälle selle kät-
te, kelle pärralt se ramat on. Hea melega
mo pöeg! Pühha päwa tabhan ma kirkute
muuna, ja sedda ramato kirriko isfanda
kätte anda, ta woib tedda kihhelkonna
postiga senna läkkitada, kust ta pärralt on.
Panne sinna tedda senniks paigale. Püh-
hal päwat sõinis Andrus kirkute, et ta agga
seali